

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci **žalobce: K. M.,** zastoupeného JUDr. Josefem Bělohlávkem, advokátem se sídlem Praha 7, Ortenovo nám. 16, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 11. 2003 č. j. 24 Az 1677/2003 - 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Josefu Bělohlávkovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1075 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 24. 11. 2003 č. j. 24 Az 1677/2003 - 18 zamítl žalobu podanou žalobcem (dále i „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2003 č. j. OAM-2967/VL-07-12-TZ-2003, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění rozsudku zejména uvedl, že z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalobce projížděl Polskem a měl o azyl požádat již v této zemi, když o azyl má být požádáno v první zemi, kde má žadatel reálnou příležitost tento status obdržet nejdříve a kde tedy budou garantována jeho základní práva a svobody. Touto zemí je zpravidla tzv. bezpečná třetí země ve smyslu § 2 zákona o azylu, v daném případě Polsko, kde mohlo být zajištěno jeho právo na azyl jako právo na nezbytnou ochranu

před pronásledováním v zemi původu. Dle krajského soudu je tedy zřejmé, že žalobce, který cestoval přes Polsko, měl reálnou možnost požádat o udělení azylu na jeho území ve smyslu § 16 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 2 odst. 2 zákona o azylu, a proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Proti citovanému rozsudku krajského soudu podal stěžovatel včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen "s. ř. s."). Podle názoru stěžovatele posoudil krajský soud předmětnou věc v rozporu s platným právním řádem, zejména v rozporu se zákonem o azylu. Stěžovatel shledává vážná pochybení všech doposud v řízení o udělení azylu rozhodujících orgánů. Stěžovatel navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak napadený rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu se zákonem, a odkazuje na správní spis ve věci. Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal dne 20. 6. 2003 žádost o udělení azylu, ve které uvedl, že na Ukrajině nikoho nemá, do České republiky přijel na návštěvu, jeho známí zde však nebyli, ztratil pas, nemůže se vrátit na Ukrajinu, chtěl by zde pobývat legálně a pracovat. V případě návratu do vlasti se stěžovatel ničeho neobával. V pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu dne 27. 6. 2003 stěžovatel popsal cestu z Ukrajiny přes Polsko, kterou absolvoval v autobuse, uvedl, že na ukrajinské i polské straně hranic musel kvůli pasové kontrole vystoupit z autobusu. V České republice stěžovatel požádal o azyl, protože mu ukradli pas, bez něhož se nemůže vrátit na Ukrajinu, potřebuje nějaký doklad k pobytu. Stěžovatel také přisvědčil, že neměl problémy se státními orgány České republiky, Ukrajiny či Polska.

Součástí správního spisu je také dokument Ministerstva vnitra ČR Hodnocení Polska jako bezpečné třetí země z roku 2003.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Žádost o udělení azylu lze zamítnout jako zjevně nedůvodnou v případech taxativně vymezených v ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu. Podle § 16 odst. 1 písm. e) téhož zákona se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za třetí bezpečnou zemi nebo bezpečnou zemi původu, nebude-li prokázáno, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Legální definice bezpečné třetí země je obsažena v ustanovení § 2 odst. 2 citovaného zákona, podle kterého se bezpečnou třetí zemí rozumí stát jiný než stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, ve kterém cizinec pobýval před vstupem na území a do kterého se může tento cizinec vrátit a požádat o udělení postavení uprchlíka podle mezinárodní smlouvy, aniž by byl vystaven pronásledování, mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu.

Stěžovatel v kasační stížnosti především namítá, že posouzení věci krajským soudem je v rozporu se zákonem o azylu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě bylo zjištěno (stěžovatel to sám uvedl v pohovoru k důvodům žádosti o azyl), že stěžovatel do České republiky přicestoval autobusem z Ukrajiny přes území Polska. Během cesty,

zejména při pasové a celní kontrole na polských hranicích, mu nic nebránilo obrátit se na polské státní orgány a požádat o přiznání postavení uprchlíka. Je tedy zřejmé, že stěžovatel měl reálnou možnost požádat o udělení azylu již na území Polska, které je bezpečnou třetí zemí ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný a poté krajský soud tak nikterak nepochybily, když shledaly žádost stěžovatele o udělení azylu zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 1 písm. e) s. ř. s. zákona o azylu. Nejvyšší správní soud se s postupem krajského soudu a žalovaného, jakož i s přijatým právním závěrem ve věci ztotožňuje, neboť odpovídá příslušným ustanovením zákona o azylu, a ve věci tak neshledal oprávněným důvod podané kasační stížnosti, tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

V kasační stížnosti stěžovatel dále namítá důvody podání kasační stížnosti obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. pod písmeny b) až d), které však nejsou jakkoliv blíže specifikovány. Nejvyšší správní soud má, po přezkoumání napadeného rozsudku a po provedeném řízení ve věci, za to, že nedošlo k naplnění žádného z uplatněných zákonných důvodů podání kasační stížnosti.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 110 odst. 1 s.ř.s.

Stěžovatel podal také návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se návrhem nezabýval, neboť věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Krajský soud stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za jeden úkon právní služby v částce 1000 Kč (§ 9 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a v náhradě hotových výdajů v částce 75 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 1075 Kč. Tato částka bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce JUDr. Josefa Bělohlávka do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu